

Becker, R.

**Bloedbaden waren onmisbaar voor de
oprichting van de Israëlische staat**

www.MinisterieVanPropaganda.org

Door Richard Becker - 15 mei 2021

Noot van de redacteur: we publiceren dit artikel uit 2018 opnieuw om context te bieden aan het aanhoudende Israëlische bloedbad tegen het Palestijnse volk. Vandaag, 15 mei 2021, is het de 73e verjaardag van al-Nakba, oftewel de catastrofe. Om plaats te maken voor de oprichting van de Israëlische kolonistenstaat, werd meer dan de helft van de Palestijnse bevolking door middel van terreur uit hun thuisland verdreven.

Terwijl de Israëlische leiders en het Trump-regime op groteske wijze de verhuizing van de Amerikaanse ambassade naar Jeruzalem vierden op de 70ste verjaardag van de Israëlische onafhankelijkheidsverklaring, 14 mei, op slechts 40 mijl afstand, slachtten Israëlische troepen ongewapende Palestijnen af die vastzaten in Gaza. Tenminste 61 Palestijnen werden gedood en meer dan 2.700 gewond, meer dan duizend schoten door sluipschutters die munitie van militaire kwaliteit afvuurden op ongewapende demonstranten die een einde aan hun isolement eisten en het recht op terugkeer naar hun vaderland eisten.

Er was een bittere historische ironie in het naast elkaar plaatsnemen van deze gebeurtenissen.

De meeste van de twee miljoen inwoners van Gaza zijn vluchtelingen en hun nakomelingen (die ook de vluchtelingenstatus hebben), zijn verdreven uit andere delen van Palestina in 1948. In totaal werden in 1948-49 meer dan 750.000 Palestijnen verdreven om plaats te maken voor de oprichting van de Israëlische staat. Nog eens 300.000 werden verdreven na de Zesdaagse Oorlog in 1967. Tegenwoordig zijn er zeven miljoen geregistreerde Palestijnse vluchtelingen, velen leven nog steeds in 59 vluchtelingenkampen in Jordanië, Libanon, Syrië, Egypte, de Westelijke Jordaanoever en Gaza. Niemand heeft ooit toestemming gekregen om terug te keren naar hun gestolen huizen, boerderijen en winkels, in een flagrante schending van hun rechten.

Jarenlang hielden Israëlische leiders en hun Amerikaanse apologeten vast aan de fictie dat de Palestijnen die vertrokken dat deden op aandringen van hun leiders. Zelfs als dat het geval was geweest, zou het hun recht op terugkeer, een onvervreemdbaar recht volgens het internationaal recht, geenszins hebben ongeldig gemaakt.

Maar dat was niet het geval. Zoals onweerlegbaar is gedocumenteerd door talrijke Israëlische en Palestijnse historici, werd massale etnische zuivering uitgevoerd door middel van bloedbad en andere vormen van terreur.

De Israëlische koloniale staat was natuurlijk niet de enige die terreur en bloedbad toepaste om de inheemse bevolking te onderwerpen. Alle kolonisten gebruikten dergelijke tactieken, inclusief de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk, België, Japan, Nederland, Italië, enz., om hun rijk te vestigen.

De leiders van de zionistische beweging die zich in 1948 manifesteerde als de Israëlische staat, waren vaak vrij open geweest over hun voornemen om heel Palestina te veroveren en de inheemse bevolking eruit te verdrijven. Hun codewoord voor etnische zuivering was 'overdracht'. In 1937 schreef David Ben-Gurion, een gereputeerde "gematigde" in de zionistische leiding die later de eerste premier van Israël zou worden:

“Nu zal er een transfer van een heel andere scope moeten plaatsvinden. In veel delen van het land zal een nieuwe regeling niet mogelijk zijn zonder de overdracht van de Arabische fellahin... De joodse macht die gestaag groeit, zal ook onze mogelijkheden vergroten om deze overdracht op grote schaal uit te voeren. ”

In 1940 schreef een andere belangrijke zionistische leider, Josef Weiz, directeur van het Joods Nationaal Fonds, belast met het verwerven van zoveel mogelijk land: “Onder ons moet het duidelijk zijn dat er geen plaats is voor beide mensen in dit land. . . en er is geen andere manier dan de Arabieren van hier naar naburige landen over te brengen, om ze allemaal over te brengen, behalve misschien voor Bethlehem, Nazareth en het oude Jeruzalem, we mogen geen enkel dorp, een enkele stam verlaten. ”

Op 29 november 1947 stemden de Verenigde Naties voor een verdeling van de Britse kolonie Palestina: 55% voor een Joodse staat, 44% voor een Arabische staat en 1% voor een internationale zone. Op ware kolonialistische wijze was er vóór de stemming geen overleg met de Palestijnen. Onmiddellijk braken er wijdverbreide gevechten uit.

Een maand na de stemming zei Ben-Gurion in een toespraak:

“In het gebied dat aan de Joodse staat is toegewezen, zijn er niet meer dan 520.000 Joden en ongeveer 350.000 niet-Joden, voornamelijk Arabieren. Samen met de Joden van Jeruzalem zal de totale bevolking van de Joodse Staat op het moment van zijn oprichting ongeveer een miljoen bedragen, inclusief bijna 40 procent niet-Joden. Een dergelijke [populatie] samenstelling biedt geen stabiele basis voor een Joodse staat. Dit feit moet in al zijn duidelijkheid en scherpte worden gezien. Met een dergelijke samenstelling kan er geen absolute zekerheid zijn dat de controle in handen blijft van de joodse meerderheid. . . Er kan geen stabiele en sterke joodse staat zijn zolang deze maar een joodse meerderheid van 60 procent heeft. ”

Ben-Gurion prees etnische zuivering

De etnische zuivering van Palestina die vrijwel onmiddellijk na de noodlottige VN-stemming begon, was in grote vreugde bij Ben-Gurion. In een toespraak van 8 februari 1948 tot de bestuursraad van zijn Labour-partij leende hij zich:

“Vanaf uw binnenkomst in Jeruzalem, via Lifta, Romema [een wijk in Oost-Jeruzalem]... er zijn geen Arabieren. Honderd procent Joden. Sinds Jeruzalem werd verwoest door de Romeinen, is het niet zo Joods geweest als nu. In veel Arabische wijken in het westen zie je geen enkele Arabier. Ik neem niet aan dat dit zal veranderen ... Wat er in Jeruzalem is gebeurd ... zal waarschijnlijk in veel delen van het land gebeuren ... in de zes, acht tot tien maanden van de campagne zullen er zeker grote veranderingen zijn in de samenstelling van de bevolking in het land.”

Maar wat Ben-Gurion begin 1948 zo bemoedigde, werd nog niet in het grootste deel van het land weerspiegeld. De veel beter bewapende en gefinancierde zionistische militie hadden de overhand in de meeste, maar niet alle, veldslagen. Maar in de meeste gebieden werd het doel om de Palestijnse bevolking te verdrijven niet bereikt. Palestijnse dorpen trokken zich terug tijdens actieve gevechten, maar alleen naar nabijgelegen dorpen of steden, in afwachting van het einde van de gevechten, zodat ze konden terugkeren naar hun huizen en boerderijen.

Destijds waren de meeste Palestijnen boeren die hun land en vee niet voor langere tijd konden achterlaten zonder rampzalige gevolgen. De bewering dat ze vrijwillig hun boerderij zouden hebben verlaten op basis van de oproep van een verre "leider" is gewoon belachelijk.

Op 1 maart 1948 was minder dan 5% van de Palestijnse bevolking verdreven, wat door de zionistische leiders werd gezien als een ernstige bedreiging voor hun plan.

Twee andere factoren maakten dat dit een crisis in de maak was voor Ben-Gurion en zijn cohorten. Een daarvan was een verschuiving in Washington. Terwijl de regering-Truman een sleutelrol had gespeeld bij het rammen van het verdeelingsplan door de VN, was het nu een bewijs van tweede gedachten. Het verdeelingsplan had geen vrede gebracht - juist het tegenovergestelde, en veel van de woede in de Arabische wereld en daarbuiten was gericht op de VS.

Het ministerie van Buitenlandse Zaken had een voorstel ingediend om de scheidingswand te schrappen en te vervangen door een vijfjarige curatele. De zionistische leiders verwierpen het ronduit, maar waren zich terdege bewust van het belang van het behouden van steun van de Verenigde Staten.

En de nadering van 15 mei 1948, de datum die de Britse kolonisten hadden vastgesteld om hun troepen uit Palestina terug te trekken, naderde snel.

Plan Dalet - terroristisch geweld op grote schaal

Geconfronteerd met wat zij zagen als een crisis op meerdere fronten, begonnen Ben-Gurion en zijn commandanten een nieuwe militaire doctrine te implementeren onder de naam Plan Dalet of Plan D. rivaliserende militie, Irgun

en Lehi (Stern Gang), beide laatstgenoemde zelfbenoemde terroristische organisaties, begonnen 'stille' Palestijnse dorpen aan te vallen, die niet bij de gevechten betrokken waren.

De progressieve Israëliische historicus Ilan Pappé beweert in zijn boek, *The Ethnic Cleansing of Palestine*, dat Ben-Gurion de 'stille' dorpen eigenlijk als een groter probleem beschouwde dan degenen die zich verzetten, aangezien de laatste een voorwendsel waren voor het uitvoeren van harde repressie en verwijdering. .

Onder de richtlijnen van Plan Dalet waren:

“Het opzetten van operaties tegen vijandelijke bevolkingscentra die zich binnen of nabij ons verdedigingssysteem bevinden om te voorkomen dat ze als bases worden gebruikt door een actieve strijdmacht. Deze bewerkingen kunnen worden onderverdeeld in de volgende categorieën: “Vernietiging van dorpen - in brand steken, opblazen en mijnen planten in het puin - vooral die bevolkingscentra die moeilijk continu onder controle te houden zijn.“ Opzetten van zoek- en controleactiviteiten volgens de volgende richtlijnen: omsingeling van het dorp en het uitvoeren van een zoekactie erin. Bij verzet moet de krijgsmacht worden vernietigd en moet de bevolking buiten de staatsgrenzen worden verdreven. ”

Plan Dalet escaleerde het geweld tegen de Palestijnse burgerbevolking tot het uiterste. Een typische operatie die door zionistische militaire eenheden wordt uitgevoerd, houdt in dat er midden in de nacht explosieven rond Palestijnse huizen worden geplaatst, ze met benzine worden doordrenkt en vervolgens het vuur wordt geopend. Het punt was om de bevolking te terroriseren en te verdrijven. Willekeurige executies werden routine, met name gericht op mannen en jongens die eenvoudigweg werden beschouwd als 'vechtleeftijd', ongeacht of ze daadwerkelijk in de strijd waren verwickeld.

Het bloedbad van Deir Yassin - een keerpunt

Deir Yassin, aan de rand van Jeruzalem, was een van de "stille" dorpen. Op 9 april 1948 vernietigde de Irgun onder leiding van Menachem Begin bijna de hele bevolking. De Irgun blies huizen op met de bewoners erin, executeerde anderen in hun huizen. Veel van de vrouwen in het dorp werden verkracht voordat ze werden vermoord. De Irgun paradeerde de weinige overlevenden in een vrachtwagen door Jeruzalem, waar ze werden uitgejouwd en bespuugd.

Deir Yassin bracht Plan Dalet naar een nieuw niveau van wreedheid. door een andere toekomstige premier, Yitzhak Shamir.

De bloedbaden in Deir Yassin, Tantura en andere dorpen werden op grote schaal bekendgemaakt door de zionisten zelf, voor een maximaal effect. Pappé heeft

tussen december 1947 en januari 1949 minstens 29 extra bloedbaden door zionistische troepen gedocumenteerd.

Twaalf dagen na het bloedbad van Deir Yassin, op 21 april 1948, adviseerde de Britse commandant in Haifa, een grote stad in het noorden met een gemengde bevolking, het Joods Agentschap dat hij onmiddellijk zou beginnen met het terugtrekken van zijn troepen. Hij informeerde de Palestijnen niet. Op dezelfde dag lanceerden Hagahah-troepen een grote aanval op de Palestijnse wijken van de stad, waarbij ze vatbommen met benzine en dynamiet door smalle steegjes in de dichtbevolkte stad lieten rollen, terwijl ze dezelfde gebieden beschoten met mortieren.

Haganah-legerluidsprekers en geluidsauto's zenden 'horroropnames' uit van geschreeuw en geschreeuw van Arabische vrouwen, vermengd met de roep van 'vlucht voor je leven, de Joden gebruiken gifgas en nucleaire wapens. Begin mei waren er nog maar 4.000 Palestijnen van 65.000 in Haifa.

Irgun-commandant Menachem Begin, gaf de meest levendige beschrijving van hoe goed de slachting in Deir Yassin een belangrijke rol speelde bij de verdrijving van de Palestijnen uit Haifa en andere steden, dorpen en steden. Begin schreef in zijn boek *The Revolt*:

“Paniek overweldigde de Arabieren van Eretz Israel [sic]. Het dorp Kolonia, dat voorheen elke aanval van de Haganah (de ondergrondse Joodse militaire organisatie die het Israëliëse leger werd) had afgeslagen, werd van de ene op de andere dag geëvacueerd en viel zonder verdere gevechten. Beit-Iksa werd ook geëvacueerd. Deze twee plaatsen keken uit over de weg en hun val, samen met de verovering van Kastel door de Hagana, maakte het mogelijk om de weg naar Jeruzalem open te houden. Ook in de rest van het land begonnen de Arabieren in paniek te vluchten, zelfs voordat ze in botsing kwamen met Joodse troepen ... De legende van Deir Yassin hielp ons in het bijzonder bij de redding van Tiberias en de verovering van Haifa ... Alle Joodse troepen gingen verder om door Haifa te gaan als een mes door boter. De Arabieren begonnen in paniek te vluchten en riepen 'Deir Yassin!' ”

Drie decennia later, in een artikel voor *The American Zionist*, uitte Mordechai Nisan van het Truman Research Center van de Hebreeuwse Universiteit in Jeruzalem zijn bezorgdheid over het niet begrijpen van de grote betekenis van terrorisme in de strijd voor Joodse soevereiniteit. Hij schreef: "Zonder terreur is het onwaarschijnlijk dat de joodse onafhankelijkheid zou zijn bereikt toen die er was."

(Veel van het historische materiaal in dit artikel is te vinden in het boek Palestine, Israel and the US Empire, door Richard Becker. PSL Publications, 2009)

Vertaling Nederlands door Word.

*Artikel overgenomen van de website van de Party for Socialism and Liberation
PSL.*